...Срібна паморозь над скронями
Заіскрилась...
зацвіла.
На чолі від бур,
від холоду
Чорна-чорна борозна.
Це від горя, що замолоду
Довелось мені зазнать,
І тепер...
З зимою сірою
І пісні й думки сплелись.
Не скажу, що й досі вірю я
В те, що вірив я колись.
Не скажу, що й досі вірю я
У правдивість юних дум...
Хто із вас,
якою мірою
Змірять може біль і сум?
Хто із вас життя покручене
Розмотає,
розплете?
Хто розкаже про засмучену
Осінь...
листя золоте?
Що на брук за тротуарами
Упаде в холодний день
І розтоптане, покаране
Не співатиме пісень.
ЖИТТЯ Й РЕВОЛЮЦІЯ. 1925, ч. 10, с. 4-5; подано лише уривок вірша.